

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **R. I.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2015, č. j. 30 A 20/2015 – 44,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2015, č. j. 30 A 20/2015 - 44, a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-54247-3/SO/sen-2012, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 16.342 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 10.114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce R. I. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2015, č. j. 30 A 20/2015 - 44, i žalobou napadené rozhodnutí, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-54247-3/SO/sen-2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 3. 2012,

č. j. OAM-77355-8/DP-2011. Tímto rozhodnutím žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé téhož zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud především neshledal důvodnou žalobní námitku o rozporu napadeného správního rozhodnutí s ust. § 68 odst. 3 a ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí obsahuje důvody výroku rozhodnutí a vypořádává se s námitkami žalobce. Cílem zákona o pobytu cizinců je, aby cizinec povolený pobyt fakticky konzumoval. Účelem dlouhodobého pobytu není pouhé zapsání se do příslušného rejstříku, aniž by podnikatelská činnost nebyla fakticky na území České republiky vykonávána. Žalobce je jedním ze tří jednatelů POSEIDON group s. r. o. Každý z nich jedná samostatně. Společnost tedy není vázána pouze na činnost a osobní jednání žalobce. Žalobce po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pracoval na hlavní pracovní poměr mimo Českou republiku. V rámci svého posledního povoleného pobytu se na území České republiky zdržoval pouhých 63 dnů. Zápis žalobce jako jednatele POSEIDON group s. r. o. byl tedy pouze formální a žalobce účel pobytu, tedy podnikání na území České republiky, nenaplňoval. Tato skutečnost představuje závažnou překážku pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgány ve výrokové části svých rozhodnutí uvedly i právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Uvedly také zcela přezkoumatelným způsobem, v čem spatřují jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Nedůvodná je i námitka, že žalovaný, přestože rozhodoval o odvolání téměř tři roky, nezohlednil zásadní změnu jeho situace. Povinností žalovaného nebylo v odvolacím řízení zkoumat aktuální stav věci. Soulad napadeného rozhodnutí se podle ust. § 96 odst. 2 správního řádu posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí, ale pro posouzení úplnosti zjištěného skutkového stavu je určující i předmět řízení. Tím byla žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ta byla podána dne 24. 10. 2011, a bylo proto nezbytné ověřovat právně významné skutečnosti ve vztahu k tomuto období a ve vztahu k době předchozího povoleného dlouhodobého pobytu od 13. 11. 2009 do 12. 11. 2011. To žalovaný učinil, a nedošlo proto k porušení zásady materiální pravdy plynoucí z ust. § 3 správního řádu. Pro posuzování správnosti prvostupňového rozhodnutí je irelevantní, že žalobce začal po jeho vydání pobývat na území České republiky více. Nejsou podstatné ani průtahy v řízení. Správní orgán prvního stupně se vypořádal se zákonným požadavkem na posouzení dopadů do soukromého a rodinného života cizince sice stručně, nicméně jeho závěry odpovídají zjištěnému stavu věci. Vycházel z cestovních dokladů a výpovědi žalobce. Pregnantnější odůvodnění pak uvedla žalovaná. Správní orgány zcela přezkoumatelně vyhodnotily důsledky vazeb žalobce na své dva syny a manželku. Žalovaný nemohl zohledňovat stav, který tu byl v době vydání jeho rozhodnutí. Nedůvodnou je také námitka, že se žalovaný nezabýval při posuzování přiměřeností kritérií uvedenými v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že se správní orgány měly zabývat faktickým chodem obchodní společnosti, pro který nemusí být úplně rozhodující pobyt stěžovatele na území České republiky. Byť lze souhlasit s tím, že výkon funkce jednatele by v ideálním případě měl být vykonáván na území České republiky, nelze vyloučit, aby tato funkce (zejména v počáteční fázi) byla vykonávána z domovské země při současném plnění jiných soukromoprávních povinností.

pokračování

Tak tomu bylo i v případě stěžovatele, který k tomu, aby mohl podporovat rozvoj obchodní společnosti, musel zajišťovat zdroj svých příjmů z dosavadního zaměstnání. Jedná se o běžný a logický způsob počátku podnikání cizince na území České republiky. Stěžovatel odmítá, že by jeho účast v obchodní společnosti byla pouze formální a pouze s cílem zajistit si povolení k pobytu na území České republiky za jiným než deklarovaným účelem. Zásada koncentrace řízení nesmí být aplikována absolutně za současného porušení dalších základních zásad správního řízení. To se musí odrazit například při hodnocení přiměřenosti dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud navíc bylo rozhodnutí o odvolání vydáno po téměř třech letech, lze jen stěží takové rozhodnutí označit za slučitelné se základními principy dobré správy. Hodnocení přiměřenosti v sobě totiž musí zahrnovat celou řadu faktorů včetně délky pobytu cizince na území České republiky, jeho sociálních, rodinných a ekonomických vazeb, které se nepochybně v tak dlouhém časovém úseku mohou měnit. V rámci uvedeného rozhodování o odvolání, které nelze označit jinak než za exces z řádného správního řízení, bylo povinností žalovaného zabývat se aktuální situací stěžovatele, a to s ohledem na doplňování odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel dále poukázal na zásadu legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v obdobných věcech (např. rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-6858-5/SO-2015) vychází správní orgány při hodnocení délky pobytu a plnění účelu pobytu nejenom z doby povoleného pobytu před podáním žádosti o jeho prodloužení, ale i z délky pobytu a plnění účelu pobytu po podání takové žádosti. Rozhodnutí žalovaného tedy porušuje základní zásady správního řízení zejména dle ust. § 2 odst. 4, ust. § 3 a ust. § 6 správního řádu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že je třeba napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel předně namítá, že účel povolení k pobytu (podnikání) naplňoval, přičemž jeho podnikatelská činnost nebyla pouze formální.

Před posouzením této námítky je nutno nejprve poukázat na dva různé důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, a sice důvody uvedené v ust. § 37 odst. 1 písm. b) a ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Ustanovení § 47 odst. 2 se nevztahuje na oprávnění k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecská karta vydána.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud opakovaně, například v rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), dovodil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.

Nenaplnění účelu předchozího pobytu v nyní projednávané věci však správní orgány na jedné straně a krajský soud na straně druhé spatřují v poněkud odlišných skutečnostech. Zatímco správní orgány poukazují na krátkost celkového faktického pobytu stěžovatele na území České republiky (pobyt tudíž podle nich nebyl dlouhodobý), krajský soud poukazuje primárně na formálnost podnikatelské činnosti stěžovatele (dlouhodobý pobyt tudíž podle něj neplnil stanovený účel spočívající v podnikání).

Předně je nutno označit za vadný postup krajského soudu již v tom, že fakticky napadená správní rozhodnutí doplnil o nový důvod nevyhovění žádosti. Správní soudnictví je založeno na principu kasačním, což znamená, že krajský soud nemůže nezákonné správní rozhodnutí měnit ani nahrazovat vlastním rozhodnutím, nýbrž ho může pouze zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65). Nemůže proto ani nahradit chybějící důvody správního rozhodnutí. Ostatně chybějící argumentaci nemůže dodatečně doplňovat ani správní orgán například ve svém vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS).

Na druhou stranu, správní orgány se skutečně zaměřily na nesprávné skutečnosti při posuzování naplnění účelu předchozího pobytu ze strany stěžovatele. Krajský soud byl správně veden úvahami, že otázka plnění účelu pobytu se má zaměřit na výkon podnikatelské činnosti ze strany stěžovatele, nikoliv toliko na jeho celkovou délku pobytu na území České republiky. Účelem pobytu není pobyt samotný, nýbrž účel, pro který byl pobyt povolen. Ostatně samotný zákon o pobytu cizinců výslovně vždy příslušný druh povolení k dlouhodobému pobytu

pokračování

označuje jako povolení za určitým účelem (např. „za účelem společného soužití rodiny na území“). Právě plněním tohoto účelu se měly správní orgány zabývat (jak se stalo například ve věcech, o nichž rozhodoval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněných rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, a ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29). Pobyt na území České republiky během dvouletého období v celkové délce toliko 63 dnů není sám o sobě jiným závažným důvodem ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Protože byla správní rozhodnutí založena právě na tomto závěru, měl krajský soud přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Navíc, jelikož se správní orgány vůbec nezaměřily na to, zda stěžovatel podnikatelskou činnost skutečně vykonával či nikoliv, neměl krajský soud ani dostatek podkladů pro učinění závěru o tom, že stěžovatelovo jednatelství ve společnosti POSEIDON group s. r. o. bylo pouze formální. Takové hodnocení je předčasné, neboť správní spis pro ně neobsahuje dostatek skutkových zjištění. Samotný pobyt na území České republiky toliko po dobu 63 dní v průběhu dvou let není důkazem toho, že stěžovatel podnikatelskou činnost reálně nevykonával. Ani na základě toho, že stěžovatel je „pouze“ jedním ze tří samostatně jednajících jednatelů, nelze učinit závěr o tom, že jeho podnikání je toliko účelové. Rozhodující je, zda stěžovatel reálně ve prospěch společnosti POSEIDON group s. r. o. vyvíjel činnost zajišťující její podnikání, či nikoliv. Nejvyššímu správnímu soudu se nejeví nijak „podezřelé“ (natož snad zjevně účelové), že stěžovatel současně vykonával hlavní pracovní poměr v domovském státě a pouze „dojížděl“ do České republiky k zajištění jeho podnikatelské činnosti. Setrvání v zaměstnání v počátcích podnikatelské činnosti Nejvyšší správní soud rozhodně nepovažuje za nelogické.

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný měl přihlídnout ke změně skutkového stavu, ke které došlo v průběhu téměř tří let probíhajícího odvolacího řízení.

Co se týče obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79: „*Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá, například z rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. 5975/26. I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení.*“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, uvedená zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Učinil-li v této otázce krajský soud závěr opačný, jedná se o závěr nesprávný, navíc opřený o ustanovení, které na projednávanou věc nedopadá, konkrétně o ust. § 96 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení se totiž netýká řízení odvolacího, nýbrž přezkumného, které se navíc zásadně liší tím, že v něm dochází k přezkumu již pravomocného správního rozhodnutí. Tato skutečnost se právě odráží v odlišném vymezení rozhodného skutkového stavu z hlediska časového.

Výše uvedené obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, ovšem nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má

být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá. Je-li například důvodem rozhodnutí o žádosti chování žadatele předcházející podání žádosti (např. spáchání trestného činu), nemusí být nijak významné, že se žadatel po podání žádosti již chová jinak (tj. trestnou činností nepáchá). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje.

V projednávané věci přitom bylo důvodem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí právě chování stěžovatele v době platnosti povolení k pobytu. Jak již bylo uvedeno výše, nenaplnění účelu předchozího pobytu [ve smyslu závažné překážky dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců] je nutno posuzovat za období platnosti předchozího povolení k pobytu. Jde tedy o skutečnost, pro kterou je stanoveno rozhodné období v minulosti, a na kterou proto nemůže mít vliv pozdější skutkový vývoj v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu [na rozdíl od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak také dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29]. Žalovaný proto nepochybil, pokud ve vztahu k této skutečnosti neověřoval aktuální skutkový stav.

Zároveň nelze přisvědčit námitce, že takový postup (nepřihlédnutí k aktuálnímu plnění účelu povolení k pobytu) porušuje zásadu legitimního očekávání z důvodu, že v jiných případech žalovaný posuzuje i pobyt žadatele po podání žádosti. Předně stěžovatel poukazuje pouze na jedno konkrétní rozhodnutí žalovaného, z něhož ovšem rozhodně nelze usuzovat na ustálenou praxi žalovaného. Kromě toho je nutno zopakovat, že neplnění účelu pobytu v době platnosti povolení k pobytu a neplnění účelu pobytu po podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu jsou dva různé důvody pro nevyhovění žádosti, pro které jsou rozhodné skutečnosti v různých časových úsecích. V prvním případě je rozhodné období platnosti povolení k pobytu, kdežto v druhém případě je rozhodné období od povolení k pobytu do rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Vždy je tak nutno přihlédnout ke konkrétním skutkovým okolnostem dané věci a nelze vyslovit obecný závěr, že chování žadatele po podání žádosti má na její posouzení vliv vždy, nebo naopak nikdy.

Odlišná situace je nicméně v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Zde je z díkce i smyslu zákona patrné, že není rozhodný skutkový stav dřívější, nýbrž aktuální. Zákon neukládá správním orgánům povinnost posuzovat, jaký by byl dopad rozhodnutí v případě, že by bylo vydáno například k poslednímu dni platnosti povolení k pobytu. Je zcela zřejmé, že má být posuzován dopad rozhodnutí v době jeho vydání. Na takový případ pak plně dopadají i výše uvedené úvahy o tom, že pro odvolací orgán je rozhodující skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. Neznamená to nutně, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný prvostupňovým orgánem. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevyvstane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to jistě není žádoucí. Pokud je ovšem zejména vlivem vlastní liknavosti dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem prvního stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí druhostupňový správní orgán učinit kroky k ověření, zda nedošlo ke změně skutkového stavu. Jelikož tak žalovaný v projednávané věci neučinil, měl krajský soud přistoupit ke zrušení jeho rozhodnutí také z tohoto důvodu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2015, č. j. 30 A 20/2015 – 44, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní

pokračování

soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-54247-3/SO/sen-2012. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacené soudní poplatky ve výši 4.000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast při jednání soudu) v hodnotě 3.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“] celkem částku 9.300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2.142 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 16.342 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacené soudní poplatky ve výši 6.000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 10.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu